

O Jeſu, ſhwětlo žiwjenja,
Mój troscht a moja nadžija,
Ja na ſemi ſym jeno hóſcz,
Mje cžiſhcži hréchow wobcežnoſcz.

Ja pſched ſzobu mam cžežki pucž
Do twojoh' paradiſa nûts,
Wón je tón prawy wótzny kraj,
Tón mi pſches twoju martru daj.
Hamjeń. [508, 1. 2.]

Text: Srudny khěrlusich Žeremiaſhowy 1, 12.

Ja praju wſchitkim, fiž nimo džeja: Kedžbuježe a hladaježe, hač je hdže tajka bołoſcz, jako moja bołoſcz, fiž mje nadpanyla je, pſchetož tón Knjes je mje ſrudzik tón dzeń ſwojeho hněwa.

Profeta teho Knjeſa Žeremiaſh je ſpěval tute ſłowa, ſtejo na roſpadankach ſwojeho měſta Jeruſalema. Wón drje je doſho do předka widžał, kaf njewjedro Božich ſudow horje cžehnje na tón lud a na to měſto, dokelž ſo nijechaſche wjescz a wodžicž dacž wot ducha Božeho; — wón je prožyl a napominal a warnoval lěta doſho: „wrócz ſo ſažo, pſchecžinny Israeł, praji tón Knjes, dha ſo ja nochzu na waž hněwacž, dokelž ja ſmilny ſym a nochzu wěčnje hněw džeržeež, ale jenož pósnačz ſwoju ſlóſcz, ſo ſy ſo pſchecžiwo temu Knjeſej ſwojemu Bohu pſchehrěſchil a tam a ſem ſa pſchibohami běhal!“ (Jer. 3, 12, 13.) Alle wſchitko podarmo — podarmo. Nětk je njesbože pſchiſchlo, Žeruſalem je wutupjeny, templ je ſpaleny a Žeremiaſh na tym ſahubjentym měſcže ſedži a placze a pſchiwola wſchitkim, fiž móža pſchi tajkim njesbožu i lóžiſchej myſlu nimo hicž: Kedžbuježe a hladaježe, hač je hdže tajka bołoſcz, jako moja bołoſcz je.

A wy, fiž wy ſo mnú pſchi tutym ſaſhežu ſtejicže, tež wy ſtejicže kaž profeta Žeremiaſh na roſpadankach ſwojeho ſboža, kaf ſbožowni ſeže předy byli — fajke ſbože wam ſaſhežewaſche wſchudže a lute Bože žohnowanje w Džěžnikęzach a w Hornjej Hórzy — kaf wožebje ſeže ſaſzahnýli pſches te cžežne wrota pſched krótkimi